

A MENEKÜLÉS ÖRÖME

Makacsul a kicsibe teszem be a nagyot,
az egészet a részletbe, egy évbe befér egy évszázad,
egy vödörbe a tenger, a tengerbe hűteni
egy túlhevült vörös óriás a galaktikus történelemből.
A gyerekkorban elfér az élet, egy oldalon egy regény,
egy regényben a világ, a világban ezer másik, az egész
lehető az asztalra, ha egy falapot alácsúsztatsz,
hogy ki ne égesse az abroszt.

Makacsul a kicsibe a nagyot, de ezért ne pont ide!
Köszönöm, nem kérek ebbe a pár szóba egy regényt.
Ne tessék belerejtőzni! Kidobom belőle a világtörténetet,
a mindenséget, a többieket, magamat. Kiürítem
a verset, mint egy ellenségnek átadandó várost.
Meneküljenek a lakók! Hurcoljuk el az élelmiszertartalékot,
az aranyat, a műkincseket. Legszívesebben a hidakat és
a palotákat is fölrobbantanám, de hátha egyszer

visszatérek, majd átépítik, lebontatják a megszállók,
vagy agyonhasználják. Esetleg be se vonulnak
ide, nekik se kell, csak a front másik oldalára
kerül át, üresen áll. Ki olvas manapság verset villamoson?
Ki vonaton? Ki éjszaka? És ki reggel a vécén?
Menekülnek az olvasók, a hátukon zsákba kötött batyujuk,
ennyi maradt a kultúrából. Zsebükben a nagymama
aranyfoga, szívükben a menekülés öröme: a pánik.